

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu, složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Macka a soudců Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Miloše Tomsy, CSc., v právní věci žalobce: Raiffeisen, a.s., se sídlem v Českých Budějovicích, Přemysla Otakara II. č. 13, IČ: 14502763, zastoupeného JUDr. Josefem Šebestou, advokátem se sídlem v Českém Krumlově, nám. Svornosti 15, proti žalovaným: 1) V. P., bytem , 2) J. M. bytem , 3) M & P BROKERS, spol. s r.o., se sídlem Žerotínova 1, České Budějovice, IČ: 25165330, zastoupeným JUDr. Ludmilou Zdvořákovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, Česká 51, o zaplacení 100.000,- Kč s přísl., o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. června 1999 č.j. 12 Cm 111/98-119

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e .

Žalobce je povinen zaplatit žalovaným k rukám jejich právní zástupkyně ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku Kč 4.922,- na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou domáhal se žalobce na žalovaných zaplacení částky 100.000,- Kč spolu s 19 % úrokem z prodlení jdoucím od 3.2.1998, a to jako náhrady škody, vzniklé mu v důsledku tvrzeného nekalosoutěžního jednání a porušení obchodního tajemství žalobce. Tvrdil, že první dva žalovaní jako jeho zaměstnanci v oblasti zprostředkování uzavírání pojistných smluv, po té, co jejich pracovní poměr u něho skončil v polovině r. 1997, v následné své

činnosti a v činnosti jimi založené obchodní společnosti - třetího žalovaného - využili skutečnosti, tvořící obchodní tajemství žalobce (zejm. seznamy klientů) a nabízeli klientům žalobce své služby ve zprostředkování pojistných smluv. V důsledku jejich jednání žalobci vznikla za červenec a srpen 1997 škoda v uvedené výši v důsledku ukončení vztahů jeho bývalými klienty, kteří smluvní vztahy navázali s třetím žalovaným. Žalobce dovozoval, že svým jednáním žalovaní naplnili skutkovou podstatu nekalé soutěže dle § 44 odst. 1 ObchZ, ve svůj vlastní prospěch využili předmět obchodního tajemství žalobce (nehledě k porušení u prvních dvou žalovaných smluvně převzatého závazku mlčenlivosti).

Žalovaní se bránili uplatněnému nároku tím, že jednak popírali, že by žalobce označil a chránil seznamy klientů jako obchodní tajemství a ani své zaměstnance v pracovní smlouvě k ochraně takových údajů nezavázal, dále pak popírali, že by jejich jednání mělo být jednáním nekalé soutěže. Uvedli, že ke své činnosti využívají veřejně dostupné seznamy potencionálních klientů (telefonní seznamy, obchodní rejstřík apod.), nelze tak vyloučit, že někteří z jejich klientů jsou bývalí klienti žalobce. Je však vždy věcí úvahy klienta - jak zdůraznili - zda se rozhodne pro oblast pojištění změnit svého zprostředkovatele či poradce. Navrhli, aby byla žaloba proti nim zamítnuta.

Soud prvního stupně shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že uložil žalobci zaplatit žalovaným na jejich náhradu 18.450,- Kč. V odůvodnění rozsudku, po té co popsal stanoviska účastníků, uvedl svá zjištění, učiněná z provedených důkazů. V jejich skutkovém a právním hodnocení pak dovedl, že žalobce neprokázal své tvrzení o tom, že žalovaní porušili, resp. využili ve své další činnosti ke svému prospěchu jeho obchodní tajemství. Odkázal přitom na podmínky ust. § 17 ObchZ s tím, že splnění těchto podmínek žalobce neprokázal, žádné seznamy klientů či obchodních partnerů, jež by měly tvořit jeho obchodní tajemství ani nepředložil, neprokázal zda a jak údaje o svých klientech chránil. Z výpovědi prvních dvou žalovaných a pracovnice žalobce soud zjistil, že své klienty hledal žalobce z telefonních seznamů, z internetu, z obchodního rejstříku a v okruhu známých jeho pracovníků. Okruh subjektů, k nimž žalobce doložil smluvní vztahy, pak je okruhem, jenž lze vytvořit právě z veřejnosti běžně přístupných seznamů a rejstříků. Žalobce dále neprokázal, že by první dva žalovaní porušili v pracovních smlouvách převzaté závazky mlčenlivosti. Soud dále neshledal z provedených důkazů opodstatněnost tvrzení žalobce o nekalosoutěžním charakteru jednání žalovaných. Důkazem o něm nemohou být samy o sobě žalobcem předložené výpovědi smluv, učiněné bývalými klienty žalobce. Poukázal zde zejména na obsah výpovědi pracovnice žalobce B. Milbachrové jak ohledně neexistence jakéhokoli utajování skutečností, jež by jinak mohly být předmětem obchodního tajemství, žalobcem, tak i ohledně volnosti úvahy klienta o tom, zda setrvá ve vztazích se zprostředkovatelem či naváže vztahy jiné. Na možnost výpovědi smluv z jejich strany jsou klienti ostatně vždy pracovníky

žalobce upozorňování, pokud jsou smlouvy uzavírány na určité období (jako tomu bylo např. ve vztahu k Železárnám Hrádek, jímž se soud podrobněji zabýval), pak bylo třeba uvažovat s možností, že vztah nebude prodloužen či obnoven. Soud uzavřel, že tvrzené jednání nekalé soutěže žalovaných nebylo prokázáno a proto nezbylo, než žalobu zamítnout. O nákladech řízení soud rozhodl podle výsledku sporu (§ 142 odst. 1 o.s.ř.).

Uvedený rozsudek napadl žalobce svým odvoláním. Nesouhlasí s tím, že neprokázal podmínky ust. § 17 ObchZ ohledně seznamu klientů, z výpovědi prvních dvou žalovaných je zřejmé, že byli upozorněni na povinnost mlčenlivosti o klientech žalobce. Kromě seznamu znali tito žalovaní i podmínky, poskytované žalobcem klientům, takže po osamostatnění tyto znalosti mohli využít a také využili ve svůj prospěch. Pokud bude kladně vyřešena otázka obchodního tajemství žalobce, pak je třeba shledat i jednání všech žalovaných za jednání nekalé soutěže ve smyslu ust. § 51 a) ObchZ. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.

Odvolací soud postupoval v odvolacím řízení podle o.s.ř. ve znění platném do 31.12.2000 (dále jen "o.s.ř.") v souladu s čl. 1 a 15 hlavy I části dvanácté (přechodná a závěrečná ustanovení) zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony. Přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a násl. o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Je třeba uvést, že v odvolacím řízení žádný z účastníků nenavrhl doplnění skutkových zjištění, učiněných soudem prvního stupně, provedením dalších důkazů a odvolací soud z těchto skutkových zjištění, popsanych v odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně (na něž pro stručnost zde odkazuje) proto rovněž vycházel.

Předmětem sporu byl uplatněný nárok na náhradu škody podle § 373 a násl. ObchZ a žalobce tvrdil porušení svého práva na ochranu obchodního tajemství podle § 17 ObchZ, tedy svůj nárok vázal k ust. § 20, § 51 písm. a) a § 53 ObchZ. Pro zkoumání podmínek odpovědnosti za škodu podle § 373 ObchZ (k tomu viz i dále) bylo tedy rozhodné posouzení, zda žalobce prokázal, že okruh jeho klientů a partnerů je předmětem jeho obchodního tajemství, tedy že takovýto seznam jako obchodní tajemství měl být u něho podle jeho vůle utajován a že jej i jako obchodní tajemství v praxi chránil (jak mj. podmiňuje právo k obchodnímu tajemství § 17 ObchZ). Toto však žalobce v řízení neprokázal. Ve shodě se soudem prvního stupně vzal i soud odvolací z výpovědi svědkyně B.M. pracovnice žalobce v oboru, v jakém působili u něho i první dva žalovaní, za prokázané, že smlouvy o zprostředkování s klienty a bankami byly v rozhodené době volně přístupné všem pracovníkům žalobce, to, že by okruh klientů měl snad být obchodním tajemstvím žalobce, ani jí známo nebylo. Její výpověď je ve shodě s výpověďmi prvních dvou žalovaných a nelze

jinak než uzavřít, že žalobce v rozhodném období seznam klientů a obsah smluv s nimi nijak nechránil. Pak ovšem nelze zde úspěšně tvrdit, že tyto smlouvy a seznam klientů jsou součástí obchodního tajemství žalobce.

Nehledě k neprokázání základu pro aplikaci ust. § 20, § 51 a § 53 ObchZ, považuje odvolací soud za potřebné uvést, že ze skutkových zjištění, týkajících se uplatněného nároku, nevyplývala ani příčinná souvislost mezi jednáním žalovaných a vzniklou škodou. V tomto směru bylo na žalobci, aby prokázal, že rozhodnutí jeho klientů ukončit s ním smluvní vztahy bylo důsledkem jednání žalovaných (jejich přesvědčování či nátlaku na klienty, zpochybňování další kvality služeb žalobce atd.) a nikoli jimi neovlivněným rozhodnutím klientů podle jejich vlastního uvážení situace na trhu nabídek obdobných služeb. Bez dalšího totiž nelze přičítat žalovaným jednání bývalých klientů žalobce, kteří postupovali v souladu se svými smluvními závazky, tyto nijak neporušili a pouze pro sebe zvolili podle jejich názoru výhodnější nabídku služeb, než poskytoval žalobce. I v tomto směru je nutno dovodit neunesení důkazního břemene žalobcem.

Pokud soud prvního stupně žalobu o náhradu škody v uplatněné výši včetně požadovaného příslušenství zamítl, shledal odvolací soud jeho rozhodnutí jako věcně správné a proto je podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně výroku o nákladech řízení, jenž je v souladu s ust. § 137, § 142 odst. 1 o.s.ř. a přísl. ustanoveními advokátního tarifu - vyhl. č. 177/1996 Sb. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. a v tomto řízení úspěšným žalovaným bylo přiznáno právo na náhradu těchto nákladů, sestávajících z jednoho úkonu právní služby včetně režijní náhrady a nákladů jízdného 1.597,- Kč, celkem v částce 4.922,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

V Praze dne 13. března 2001

JUDr. Jiří M a c e k v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

